

nedlægge denne Fæstning, eller om den skal vedligeholdes, og skal den vedligeholdes, kan det ikke gaa an at lade Regningen fra Aar til Aar summere saaledes op, som man nu har gjort i to Aar.

Bluhme: Det glædede mig at høre det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) udtale sig saa varmt om denne Sag, som nu beskæftiger os. Han staar jo som et betydeligt Medlem i vort Parti og talte ud fra vort Partis Standpunkt med den Varme, hvormed enhver i vort Parti omfatter denne Sag, og med Haabet om, at alt, hvad der vedkommer vor militære Administration, vil blive udviklet saaledes, at det bliver til Nytte for vort Fædreland og til Støtte for dets Bestaaen. Det var jo ogsaa glædeligt at se den smukke Maade, hvorpaa hans Ord blev optagne af det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage), men jeg kan ikke nægte, at jeg blev noget overrasket ved den Tilføjelse, som det ærede Medlem for Fredensborg gav sine Ord. Der er nemlig ingen af os her i Salen, der ikke anser ham for en varmtførende og patriotisk Mand, og der er ingen af os, som ikke sætter stor Pris paa at have ham imellem os, men jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig at være, jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal kalde det, men lad mig sige en temmelig hovmodig Paastand, at han alene, og kun de, der føle som han, have den rette Varme for Fædrelandet og den rette Forstand paa, hvorledes man skal vise sin Kærlighed til Fædrelandet. (Modsigelse af J. Hage.) Saaledes lød det ærede Medlems Ord, idet han sagde, at naar vi ikke vilde bevilge de og de Penge, havde vi intet Hjerte for Sagen; han møntede vor Fædrelandskærlighed ud i Kroner og Øre. Jeg paastaar, at der er ikke en her i Salen, der ikke nærer lige saa varm Interesse for Sagen, som han og hans Venner. Men jeg paastaar ogsaa, at han, naar han siger, at denne Fæstning er anerkendt, at paa den beror vort Fædrelands Vel, og at vi, da den er anerkendt, skulle vedblive at udvikle eller vedligeholde den, saa er det min Opfattelse — og jeg paastaar, at jeg har samme Ret til at have den og forsvare den som han til at have den og forsvare sin — at hvis nogen Sinde Danmarks Selvstændighed tilintetgøres, hvis nogen Sinde vort lille Folk ophører med at være en selvstændig Nation, saa er det udelukkende grundet paa Fæstningen. Vort Fædrelands Stilling, efter at vi have været saa ulykkelige at miste vor gamle Grænse, miste en Del af det Jordomraade,

der hører til vort Land, er for Fremtiden saaledes, at der ikke er et eneste af de smaa Lande, hvis Selvstændighed er saa sikker som vor, i det Øjeblik vi selv ville. Men den er usikker i det Øjeblik, vi begynde at rasle med Sablen og slaa paa Tromme, og navnlig er den det, idet vi have bygget en Fæstning, der ikke er et Forsvar for os og vor Neutralitet, men et Vaaben, som, efter at det er skabt, tvinger andre Nationer til at sætte sig i Besiddelse af det. Det er Grunden, hvorfor vi ere imod den. Ved Siden deraf er det en Selvfølge, at den oprørende Maade, hvorpaa den er bygget, er en medvirkende Grund til, at vi holde os saa fjernt fra den som muligt. Thi hvorledes er den bygget? Den er bygget ikke af fædrelandsk Varme, men den er bygget for at tilintetgøre den almindelige Valgrets Betydning. Jeg vil indrømme, at de Mænd, der gjorde det, naturligvis ikke forudsaa, hvor skadelige Virkninger denne Fæstning vilde faa for vort Land. Jeg antager, at de have sagt, saaledes som den ærede Krigsminister: Skidt med det, enten der er Fæstning eller ikke! Jeg tror ikke, at de vilde have gaaet hen og komprommitteret vort Lands Fremtid ved en saadan Fæstning, hvis de havde haft Øjet aabent for, hvad det betød for vor Fremtid. Men efter at Øjet nu er kommet op derfor, efter at de nu have ført deres Krig igennem og ødelagt vor Forfatning, forekommer det mig, at de dog skulde skænke os den Retfærdighed, at vi nu en Gang kom til en Overvejelse af, hvorledes vort Forsvarsvæsen bør ordnes, saaledes at det kan blive til Nytte for vort Fædreland og komme til at medvirke til vort Fædrelands Bestaaen. Og der er det min Tro, at hvis en saadan Kommission blev nedsat — selvfølgelig ikke af militære, thi de militære ere ikke mere sagkyndige paa det politiske og finansielle Omraade end vi andre — da maatte man i en saadan Kommission efter min Overbevisning anerkende, at Fæstningen burde aldrig være bygget. Hvad man saa vil gøre ved den, kan jeg ikke sige noget om. Naar det ærede Medlem for Slagelse i varme Ord anerkendte, at den højttærede Krigsminister havde talt aabent under første Behandling af Sagen, da slutter jeg mig fuldstændig til ham, det anerkende vi allesammen. Jeg ved ikke, at der er nogen, der har rettet nogen Bebrejdelse til ham for hans Aabenhed; maaske det er sket fra hans eget Parti, men fra vor Side have vi allesammen anerkendt det, og vi have anerkendt det,